

PŘÍPAD ZAMILOVANÉ ZAHRADNICE

**Miroslav
Macek**

xyz

Případ zamilované zahradnice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Miroslav Macek

Případ zamilované zahradnice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PŘÍPAD ZAMILOVANÉ ZAHRADNICE

Miroslav Macek

© Miroslav Macek, 2024

Cover Photo © Shutterstock.com

Illustrations © Michael Michajlov, 2024

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7683-468-2

ISBN e-knihy 978-80-7683-478-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-479-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-474-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

PŘÍPAD ZAMILOVANÉ ZAHRADNICE

Miroslav Macek

xyz

Den první

Jmenuji se Martina, záhy mi bude pětatřicet, jsem rozvedená, bezdětná a občas zoufale hledám chlapa. Také jsem majitelka malého, ale prosperujícího zahradnictví v krajském městě, které se specializuje na pěstování a prodej jehličnanů a venkovních i vnitřních bonsají. Zahradnictví jsem zdělila po své tetě, která byla zahradnicí tělem i duší a velikou milovnicí právě bonsají. Dokázala vyšlechtit a vytvarovat neuvěřitelné kousky, se kterými se pak nerada loučila, jako by jí odcházely do světa děti. Jednu stříbrnou borovici drobnokvětou zasadila v den mých narozenin a do doby, než mi předala zahradnictví, o ni láskyplně pečovala. Ale to bych jí vlastně křivdila, starala se o všechny své rostlinky se stejně mimořádnou péčí, nejen o bonsaje. Dnes je ta „Modrá dívka“, jak nazývají tuto borovici Němci, spolu s mnoha dalšími tetinými krasavicemi a krasavci obdivovaným exemplářem, který samozřejmě nikdy neprodám, i když zájemců se už našlo dost a dost. U bonsají totiž platí staré naučení, že kdo si pořídí jednu bonsaj, záhy bude chtít další.

Teta mě toho naučila hodně, a to pochopitelně nejen o bonsajích. Také mi vštípila jednu převelice důležitou zásadu, že při podnikání člověk musí dbát dvou naučení: společníků musí být vždy lichý počet a méně než tři. Což poctivě dodržuji. Navíc si namlouvám, že jsem po ní zdělila jakýsi zvrácený vkus, se kterým dokážu tvarovat bonsaje dokonale krásné ošklivosti, ale hlavně takzvané „zelené prsty“, které způsobují, že veškerá má zeleň roste, prospívá a kvete. Vlastně to si nenamlouvám, protože si dodnes vzpomínám, jak mi jako malé holce dala do ruky tři hruškové štěpy a já je musela vložit do řezů v kmínku, obtočit lýkem a zavoskovat štěpařským voskem. Uchytily se všechny tři, krásně rostly a teta byla bez sebe blahem.

Občas si vylepšuji obchodní bilanci prodejem některého z jejích starých nádherných kousků, ale opravdu jen občas, protože se s nimi také hrozně nerada loučím. Prodávám samozřejmě též mladší exempláře, což u všelijakých těch fíkusů a sukulentních bonsajů tolik nevadí, a navíc jsou méně náročné. U jiných ovšem trpělivě čekám, až na nich bude jejich ušlechtilé stáří znát. Ksakru, proč to tak nefunguje s námi děvčaty? Že bychom byly nejžadanější a nejobletovanější v ušlechtilém stáří?

V posledních letech se však více soustředím na venkovní druhy vypěstované z místních odolných semenáčků, které při troše předzimní přípravy bez

problémů přezimují. Pozemky jsou dnes drahé, a proto kolem sebe ani větší vily nemají neomezený prostor, a tak je zájemců o tyto malé drahokamy stále dost a dost.

Prodávám samozřejmě také veškeré potřeby k pěstování bonsají, jak pro začátečníky, tak pro zkušené pěstitele, a to japonské značky Wazakura, dále různé druhy zeminy, které sama připravuji, a v neposlední řadě vhodné keramické nádoby. Jeden můj známý keramik vyrábí nejen kopie japonských a čínských misek, ale také vlastní misky, a to velice zajímavé. Jsou sice trnem v oku konzervativním pěstitelům bonsají, ale nic na to nedbá a musím říct, že některé jeho kreace vstupují s mými svěřenci do dokonalého vztahu.

Občas pořádám kurzy pěstování bonsají pro rodiče s dětmi, zvláště před Vánoci, čímž si zároveň pěstuji příští zákazníky. Zatím jsem neposlechla svůj vnitřní cynický hlas, který mě provokuje, abych raději uspořádala kurz pro čtyřicátníky bez závazků.

Vlastním též malou vilku na severním okraji města, kterou mi rovněž odkázala teta, svobodná a bezdětná starší sestra mého otce, o níž jsem se pár let před její smrtí starala. Mimoto mám jednoho černého kocoura jménem Noir (vyslovte noár, jako byste ráčkovali), spoustu knih vlastních i starých zděděných, neboť se mi z jakési podivné piety přičí kteroukoli z nich vyhodit, a také postarší dodávku Ford Transit.

Noir je nalezenec, kterého jsem si vyhlédla, ještě pohublého a bojácného, v místním útulku a starala se o něj se stejnou láskyplnou péčí jako o své zelené svěřence, takže nyní je to velký, krásný a hrdý kocour, podobající se malému černému pardálovi.

Jsem hnědovláska vyšší plnoštíhlé postavy, kterou ovšem nazývám v duchu sportovní, ačkoli veškeré mé sportování se odehrává při péči o mé milované jehličnany a další rostliny.

Jsem přiměřeně společenská, tedy spíše nepříliš společenská, a dle mínění ostatních poněkud cynická, neboť svou romantickou povahu umně skrývám právě za ten cynismus.

Celý život mám velice pozitivní vztah k dobrému jídlu, ráda připravuji různé lahůdky, pročítám kuchářské knihy a těším se na posezení u krásně prostřeného stolu, i když vaření pro jednoho je poněkud obtížnější než pro dva, tři nebo čtyři lidi. Občas sice pozvu dvě tři kamarádky na večeři a sem tam nějakého toho chlapa, o kterém vím, že nebude chtít zůstat přes noc, protože žádost těla po pár sklenkách vína je jedna věc, a ranní probuzení vedle neoholeného, nevoňavého a bůhvíjak za světla vypadajícího chlapa věc druhá. Nejčastěji však jím večer sama, takže se musím někdy trochu nutit, abych neskončila u bezmyšlenkovitého pojídání nějakých těch ohřátých polotovarů nebo brambůrků ze sáčku u televize, ale zatím se mi to daří. Váhu si sice stále

hlídám, ale bez mučení přiznávám, že mám nějaké to kilo (maximálně tři čtyři) nad svou vytouženou váhou. Jenže se mi nedaří a nedaří s tím hnout – ne že bych se příliš snažila, protože diety nenávidím a sportovat po celodenní práci v zahradnictví se mi také nechce. Takže si namlouvám, že i na mě platí slova jedné z mých moudrých tet, která o sobě tvrdila, že má sice nějaké to kilo navíc, ale jedno hezčí než druhé.

Co se týká toho hledání chlapa, hlavním důvodem je čím dál tím silnější pocit, že jsem na vše sama, o všem musím sama rozhodnout a nést za to plnou odpovědnost, a vedle toho samozřejmě touha, aby mě muž, který ze mě sejme část mých starostí, patřičně hýčkal a rozmazloval. Vzhledem k věku už pochopitelně nevyhlížím krásného prince na bílém koni (ale objevit by se mohl), jenže jak se zdá, došli nejen princové, ale i jejich panoši, a dokonce i podkoní.

Tedy ne že bych se při hledání vhodného muže příliš snažila, to už mě dávno přešlo. Bývaly doby, kdy jsem ještě skousla první rande naslepo v mekáči, kde jsem vyfasovala ohromný hamburger, který se ihned rozpadl a kečup mi umazal hedvábné šaty, kdy jsem přežila pozvání do kavárny, kde jsem byla obdarována příšernou kávou v kelímku s dřevěnou špejlí namísto lžičky, o kterou jsem si málem vypíchla oko, nebo rande, na které dorazil potenciální

partner s batohem, ve kterém měl snad deset piv a jal se je ihned jedno po druhém konzumovat.

Také esemesky typu „pošly prsa“ a „jak se ti líbí můj penis?“ jsem zarazila hned v zárodku a zkusila si najít chlapa na různých večírcích a akcích, na které jsem vyrážela s podobnými zoufalkami. Pominuli týpky, vedle kterých by vypadal zvoník od Matky Boží jako princ ze *Sněhurky a sedmi trpaslíků*, a dále neoholená, nevoňavá, páchnoucí individua, postarší ženáče všech váhových kategorií a tvarů pивních břich, hledající rozptýlení na jednu noc, zbyli vždy jen jeden či dva, kteří prošli prvním kolem. Nás děvčat, kterým má mladinká pomocnice Šárka obvykle říká „vyzobané slunečnice“, na ně ovšem připadalo mnohem víc.

A pokud už jsem měla to „štěstí“ a některého z nich odchytila, většinou se záhy ukázalo, že zřejmě v porodnici omylem vyhodili dítě a rodičům předali placentu, které se navíc dostalo volné výchovy.

Občas, velmi občas se mezi nimi vyskytl jedinec, který mi v období ovulace připadal přitažlivý, jenže ten vztah většinou skončil druhý den ráno, výjimečně za dva dny nebo maximálně za týden.

Ono probuzení v cizím bytě se zaprasenou koupelnou, špinavými ručníky a nepopsatelnou toaletou, případně s fotografiemi bývalé ženy a dětí na zdech či nábytku a v podstatě cizím člověkem hlasitě dychajícím vedle, energii k dalším pokusům nepřidá.

A představa, že nějaký vošoust, který by mi večer po pár drincích připadal ucházející, mi bude v mém načančaném domě rozhazovat po podlaze ponožky a nechávat vlasy a lupy v umyvadle, mi spolehlivě zabraňovala tahat si je domů. Prostě už mám své nároky a návyky, to je přece pochopitelné.

Svým způsobem jsem se stala znalkyní všech typů a podtypů mužských, což se bohužel také ukazuje být nesnadno překonatelným handicapem, protože už předem vím, co od toho kterého mohu čekat. Nebo spíše nemohu.

Normální muži se na trhu prostě nevyskytují, jak si občas notuji v kavárně s kamarádkami, které jsou na tom stejně nebo podobně jako já, takže vlastně s konkurencí.

Jednu takovou konkurentku mám docela nablízku, neboť sousední dům z pravé strany obývá taktéž rozvedená paní zhruba mého věku. Ta má navíc pubertální dceru (momentálně s otcem na dovolené kdesi v Tramtárii), což je samozřejmě v jejím případě konkurenční nevýhoda. Na druhou stranu musím uznat, že je to opravdu krásná ženská, takže naše případné šance jsou spíše vyrovnané.

Nalevo sousedím se starou paní Melicharovou, která je kombinací bezpečnostní kamery a městského rozhlasu, neboť celý den bedlivě pozoruje, co se kolem děje, aby to pak prostřednictvím stejně starých babek, které ji pravidelně navštěvují, zvěštovala

městu a světu. Doufám jen, že v toku času nedopadnu stejně.

Dnes je pondělí, končící srpen, půl páté odpoledne.

Ráno jsem se probudila do slunného dne a kupodivu si pamatovala sen, který se mi k ránu zdál, což se mi nestává často. Pokud bych ten sen analyzovala podle Freuda, tak byl jen a jedině o sexu s pořádným chlapem, protože v našich snech prý ožívají přání, která vědomě potlačujeme, přičemž ve spánku naše vědomá kontrola nefunguje, a tak se nám naše přání ohlašují symbolicky právě v těch snech.

Procházela jsem se v něm totiž celá unavená a zkřehlá lesem a obdivovala jeden mohutný, k nebi trčící modřín opadavý, vysoký snad padesát metrů, který se však náhle proměnil v jakousi obří tužku s rudou špičkou tuhy na vrcholu, ta se záhy rozprskla do jakýchsi lesklých horkých kapek padajících dolů na mě a já je chytala do klína do pozvednuté sukně.

Freud by měl ze mě zřejmě radost, ale asi jen do té chvíle, než bych se zmínila o tom, že jsem se k ránu u pootevřeného okna odkopala a poté se mi v klíně uvelebil Noir. Takže jakýpak Freud. Také ta únava ve snu je lehce vysvětlitelná, protože jsem v neděli absolvovala výšlap čtrnáctikilometrovou naučnou stezkou na Králický Sněžník a zpět s docela brutálním převýšením. Chtěla jsem se totiž nahoře porozhlédnout v horské smrčtině nejen po zajímavých exemplářích smrku ztepilého, ale také buku lesního, jeřábu

ptačího a javoru klenu, které bych na podzim mohla uloupit na bonsaje. Já vím, že se to nesmí, ale vy to na mě určitě neřeknete, že ne?

Tam nahoře na té chudičké půdě a v nepříznivém klimatu totiž dřeviny přirůstají pomaleji a vlivem západních větrů mají často zajímavé tvary koruny. Vlajková forma se tomu říká. Rakouský pěstitel bonsají Wolfgang Putz říká pásu těch posledních dřevin „Kampfzone“, protože tam dřeviny opravdu musí bojovat o přežití, ale proto jsou také odolnější a mají jinak vyvinutý kořenový systém. A když se k tomu všemu přidá těžký sníh a silný vítr, vrcholek se často ulomí, z nejvyšších větví vyrostou další vrcholy a strom někdy nabývá fantaskního vzhledu. A přesně takové potřebuji k tvorbě svých yamadori, jak těm nalezcům v přírodě říkají Japonci.

Ale nakonec jsem docela křepce vstala, abych obsloužila Noira, který se již mňoukáním dožadoval snídani, a zmizela v koupelně. Většinu těch lahviček, kelímků a tub za letních pracovních dnů nepoužívám, jen nezbytný krém s ochranným faktorem a pak jen takové to základní líčení. Mám totiž dobře zapsáno v paměti, jak vypadal obličej mé tety – zahradnice, která se vyskytovala venku bez jakékoli ochrany i za největších letních pařáků. Dokonce nenosila ani žádný slaměný klobouk nebo jinou pokrývku hlavy a její zátylek silně připomínal starého velrybářského vlka.